

ten på personer, der i forbindelse med, at de har givet politiet oplysninger, har ønsket at være anonyme, afsløres under domsforhandlingen. En risiko for afsløring af identiteten under domsforhandlingen vil kunne betyde, at personer, der er i besiddelse af værdifulde oplysninger, ikke tør rette henvendelse til politiet. Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke omfatter den situation, at forsvareren ønsker en navngiven person indkaldt som vidne, og denne person tilfældigvis er identisk med en person, hvis identitet ikke indgår i sagen eller er undtaget fra forsvarerens aktindsigt. Hvis bestemmelsen fandt anvendelse i denne situation, ville det netop afsløre, at oplysningen om den pågældendes identitet er holdt ude af sagen, og dermed være i strid med de hensyn til beskyttelse af den pågældende, der ligger bag, at oplysning om den pågældendes identitet er udeladt af sagen.

Det skal understreges, at hensigten med den foreslåede bestemmelse ikke er at afskære forsvareren fra at anmode politiet om at foretage yderligere efterforskningskridt, eksempelvis med henblik på at finde yderligere vidner eller at afdække bestemte vidner.

Det skal tillige understreges, at hvis oplysningerne anvendes af anklagemyndigheden som bevis under domsforhandlingen, skal den pågældende naturligvis kunne indkaldes som vidne. I disse tilfælde vil det heller ikke være muligt at undtage oplysninger om identiteten fra forsvarerens adgang til aktindsigt efter den foreslåede § 745 b.

3.4. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

3.4.1. Det følger af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver, der er anklaget for en forbrydelse, har ret til en retfærdig rettergang. Det følger bl.a. heraf, at anklagemyndigheden skal gøre forsaret bekendt med alt relevant bevismateriale, som anklagemyndigheden er i besiddelse af, hvad enten det taler for eller imod den tiltalte (se bl.a. Edwards mod Storbritannien, dom af 25. november 1992, præmis 36).

Der er imidlertid ikke tale om nogen absolut ret. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anerkender således, at hensynet til vidners liv, frihed og sikkerhed og hensynet til vigtige offentlige interesser, herunder f.eks. national sikkerhed og politiets efterforskningsmetoder, efter omstændighederne kan begrunde en fravigelse af udgangspunktet om forsvarerens ret til aktindsigt (se bl.a. Rowe og Davis mod Storbritannien, dom af 16. februar 2000, præmis 61).

Ved en begrænsning af forsvarerens ret til aktindsigt i materiale, som er tilvejebragt af politiet, er det

efter Domstolens praksis en betingelse, at begrænsningen af aktindsigten er strengt nødvendig ("strictly necessary") (se bl.a. Rowe og Davis-dommen, præmis 61).

For at sikre, at tiltalte får en retfærdig rettergang, er det efter Domstolens praksis endvidere afgørende, at de ulemper, som en begrænsning af aktindsigten medfører for forsaret, på tilstrækkelig måde opvejes af passende retssikkerhedsgarantier i forbindelse med beslutningen om at tilbageholde oplysninger for forsaret (se bl.a. Rowe and Davis-dommen, præmis 61).

Domstolen har i den forbindelse fastslået, at det ikke er dens opgave at vurdere, om en tilbageholdelse af materiale for forsaret har været strengt nødvendig i en given sag, idet det er op til de nationale domstole at bedømme det bevismateriale, der fremlægges. Domstolens opgave er derimod at vurdere, om de beslutningsprocedurer, der følges i den pågældende sag, er i overensstemmelse med kravene til en retfærdig rettergang, og om der eksisterer tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier til beskyttelse af tiltalte (se bl.a. Rowe og Davis-dommen, præmis 62, og Jasper mod Storbritannien, dom af 16. februar 2000, præmis 53).

I Rowe og Davis-dommen fandtes det at udgøre en krænkelse af artikel 6, at anklagemyndigheden bl.a. havde tilbageholdt oplysninger for forsaret om, at et vidne havde fungeret som meddeler for politiet gennem længere tid, og havde modtaget en dusør for at tilvejebringe oplysninger i sagen. Domstolen udtalte, at en procedure, hvor det er anklagemyndigheden selv, der forsøger at vurdere betydningen af de hemmeligholdte oplysninger for forsaret, og foretager en afvejning heraf over for offentlighedens interesse i hemmeligholdelsen, ikke er forenelig med de krav, der følger af artikel 6. Det var ikke tilstrækkeligt, at appelretten efterfølgende havde mulighed for at afgøre spørgsmålet om tilbageholdelse af oplysninger, idet appelretten ikke havde fuld adgang til bevismaterialet i sagen, herunder mulighed for at overvære vidneafhøringer.

I Jasper-dommen fandtes det derimod ikke at udgøre en krænkelse af artikel 6, at anklagemyndigheden havde tilbageholdt oplysninger for forsaret. Domstolen lagde bl.a. vægt på, at spørgsmålet om tilbageholdelse af oplysninger var blevet indbragt for retten, at retten var fuldt ud bekendt med sagen og dermed i stand til på betryggende vis at afgøre spørgsmålet om tilbageholdelse af oplysninger, at retten havde pligt til løbende at vurdere, om tilbageholdelsen var i overensstemmelse med kravene til en retfærdig rettergang, at forsaret var blevet informeret om, at anklagemyndigheden ønskede at tilbageholde oplysninger, dog uden at kende indholdet af oplysningerne, at forsaret hav-